

ала не бѣ Агамемнону всичко това по сърдцето,
ядно той жреца отпрати и тежки му думи надума:

„Вечъ при дълбокиѣ кораби да съмъ те, старче, не срещналъ,
знай, че сега ли останешъ, или пъкъ се върнешъ отпосле,
нищо не ще ти помогнатъ вѣнчето, ни скиптѣра божи!

Щерка ти нѣма да пустна, додето я старость не стигне.
Въ нашитѣ кжщи, вѣвъ Аргосъ, далеко отъ домъ и родина,
бѣли платна ще тѣче тя и мойто легло ще постила.

Тръгвай, недей ме ядосва, та тѣй да си читавъ отидешъ.“

Тѣй рече той. И уплаши се старецѣтъ, и покори се —
мълкомъ си тръгна по пустия брѣгъ на морето стогласно,
ала вървейки нататѣкъ, той дълго се моли отпосле
на Аполона, когото роди чуднокосата Лето:

„Чуй ме, о Фебъ Далномѣрецо, ти,който Хриза закриляшъ,
както и дивната Кила! Що (славенъ вѣвъ Сминта) царувашъ
надъ Тенедосъ! Ако нѣкога свидний ти храмъ съмъ окичвалъ,
ако съмъ нѣвга изгарялъ за тебе бедра тлъстомесни
отъ бикове и кози, изпълни ми ти тая молба —
нека сълзи ми Данайцитѣ съ твойтѣ стрели да изкупятъ!“

Тѣй рече той, и молитвата чу Аполонъ Сребролжкий.
Съ гнѣвъ у сърдцето той спустна се отъ върховетѣ олимписки,
метналъ на рамо си лжкъ и колчанъ, що отведѣ бѣ затворенъ.
Дрънкаха тежко стрелитѣ, презъ рамо на бога разсърденъ,
който пристѣпваше тамо, подобенъ на нощъ буреносна.
Седна встрани той на бързитѣ кораби, па се прицели —
метна стрела, и звѣнतेжѣтъ на сребърний лжкъ бѣ страхотенъ.
Най-първомъ удряше мулета, та че и палави псета,
но и връзъ людитѣ скоро той метна стрела смъртоносна.
И безъ престанъ запламтѣха клади съсъ купища мъртви.

Деветъ дни тѣй по войската летѣха стрелитѣ на бога,
а на десетий вси войни Ахилъ на събрание свика —